

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษาเป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ เนื่องจากการเปลี่ยนของสภาพทางสังคม โดยเฉพาะในด้านเทคโนโลยี เศรษฐกิจและการเมือง ส่งผลให้สังคมมีความซับซ้อนและยุ่งยากมากขึ้น มนุษย์จึงจำเป็นต้องเตรียมตัวให้พร้อมที่จะปรับตัวให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงนี้ โดยต้องพัฒนาตนเองให้เข้มแข็ง มีทักษะในการดำรงชีวิต รู้เท่าทันสถานการณ์ต่าง ๆ การศึกษาจึงมีความสำคัญอย่างมาก ที่จะเตรียมเด็กและเยาวชนให้พร้อมที่จะเติบโตขึ้น และดำรงชีวิตอยู่ได้ท่ามกลางการเปลี่ยนแปลง แนวโน้มการศึกษาในปัจจุบันและอนาคตจึงต้องปรับให้เป็นการศึกษาแบบเสรี เปิดกว้าง ครอบคลุมทุก ๆ ด้าน และเด็กทุกคนมีสิทธิที่จะได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานอย่างเท่าเทียม ดังที่ คาร์ณี อุทัยรัตนกิจ (2544) ได้กล่าวว่า การศึกษาของไทยในอดีตได้มุ่งเน้นการให้บริการการศึกษาและการพัฒนาบุคคลปกติ ซึ่งเป็นบุคคลส่วนใหญ่ของประเทศเป็นสำคัญ โดยมีได้คำนึงถึงความต้องการอย่างแท้จริงของกลุ่มคนที่มีความต้องการพิเศษซึ่งมีความแตกต่างออกไปจากบุคคลกลุ่มอื่น ๆ ผลการวิจัยจำนวนมากชี้ให้เห็นอย่างเด่นชัดว่า ถ้าคนที่มีความบกพร่องได้รับการศึกษาและการฟื้นฟูสมรรถภาพ ที่เหมาะสมกับความบกพร่องตั้งแต่ยังเล็ก คนเหล่านี้สามารถที่จะพัฒนาไปสู่ความเป็นปกติ หรือสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างอิสระ และเป็นทรัพยากรที่มีคุณค่าของสังคมได้ในทางตรงกันข้ามหากคนที่มีความบกพร่องไม่ได้รับการศึกษาที่เหมาะสมกับความบกพร่องของเขา ก็จะกลายเป็นภาระและเป็นปัญหาของครอบครัว ชุมชน สังคม และประเทศชาติ ซึ่งนับว่าเป็นการสูญเสียทรัพยากรที่มีคุณค่ายิ่งของประเทศ ทั้งนี้เพื่อให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษ สามารถเรียนรู้ช่วยเหลือตนเองและดำเนินชีวิตได้อย่างมีความสุขในสังคม การจัดให้เรียนร่วมกับเด็กปกติ จึงเป็นแนวทางที่จะช่วยให้โรงเรียนสามารถจัดการศึกษาให้กับเด็กที่มีความต้องการพิเศษได้

ส่วน เบญจมา ชลธารันนที (2544, หน้า 2) ได้กล่าวว่าปัจจุบันนี้การจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษหรือเด็กที่มีความบกพร่องมีแนวโน้มที่จะจัดการศึกษาในรูปแบบของการจัดการเรียนร่วม โดยจัดให้เด็กที่มีความบกพร่องเข้าเรียนร่วมในห้องเรียนเดียวกันกับเด็กปกติได้เรียนและทำกิจกรรมร่วมกับเด็กทั่วไป การจัดการเรียนร่วมอาจทำได้หลายลักษณะแล้วแต่จะจัด

ในรูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง หรือหลาย ๆ รูปแบบในสถานศึกษาเดียวกัน สิ่งสำคัญของการจัดการเรียนร่วม คือให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษหรือมีความบกพร่องได้อยู่ร่วมในสังคมของเด็กปกติ และได้ทำกิจกรรมร่วมกันระหว่างเด็กที่มีความต้องการพิเศษกับเด็กปกติ เพื่อให้เด็กเหล่านั้นได้รู้ว่าตนเองเป็นส่วนหนึ่งของสังคม และสังคมไม่รังเกียจ แต่ให้การยอมรับและคอยช่วยเหลือ

สำหรับกฤษณา ตันติผลาชีวะ (2546) กล่าวว่า การเรียนรวม เป็นการจัดการ สนับสนุน ส่งเสริมครูและผู้บริหารใน โรงเรียนปกติ ให้การจัดการศึกษาสำหรับเด็กพิเศษใน โรงเรียนปกติ โดยไม่มีการแบ่งแยกว่าเด็กคนใดเป็นปกติหรือเด็กคนใดเป็นเด็กพิเศษ ไม่คำนึงถึงความรุนแรง ในสภาพความบกพร่อง มีการจัดเตรียม โปรแกรมการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลสำหรับเด็กพิเศษ อย่างเหมาะสม ให้เด็กพิเศษได้เข้าเรียนรวม ในชั้นเรียนวิชาการและกิจกรรมพิเศษเท่าที่จะเป็นไปได้ รวมถึงการทำกิจกรรมต่างๆ เช่นเดียวกับนักเรียนปกติ สนับสนุนให้นักเรียนที่มีความบกพร่อง ได้มีเพื่อนผู้ช่วยหรือเพื่อนคู่หูเช่นเดียวกับเด็กปกติ จัดให้นักเรียนที่มีความบกพร่องได้รับการศึกษา ในชุมชนและสิ่งแวดล้อมต่อไป สอนและแนะนำให้นักเรียนเข้าใจและยอมรับในความแตกต่าง และให้พ่อแม่ผู้ปกครองมีส่วนร่วมอย่างจริงจัง

นอกจากนี้ คณะอนุกรรมการพิจารณาส่งเสริมการจัดการศึกษาแบบเรียนรวม ฯ กระทรวงศึกษาธิการ (2547) ได้กล่าวถึงการจัดการเรียนร่วมว่า มนุษย์ทุกคนย่อมมีสิทธิเท่าเทียมกัน ในโอกาสทางการศึกษา ดังนั้นการจัดระบบการศึกษาจึงจัดบริการทางการศึกษา ให้แก่มนุษย์ทุกคนโดยไม่แยกความบกพร่อง หรือฐานะเศรษฐกิจและสังคม จึงควรจัดการศึกษาให้เหมาะสมกับ ความต้องการจำเป็นของแต่ละบุคคล และมนุษย์ทุกคนย่อมมีสิทธิเท่าเทียมกันในการอยู่ร่วมในสังคม ดังนั้นการจัดเตรียมความพร้อมก่อนวัยเรียนและวัยเรียน เพื่อให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษ อยู่ร่วมกับเด็กปกติย่อมก่อให้เกิดคุณค่า และสร้างสรรค์สังคม เพราะเด็กเหล่านี้เมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่ จะไม่เกิดการแบ่งแยกความแตกต่างของมนุษย์ในสังคม นอกจากนี้การเรียนการสอนในชั้นเรียน ย่อมสนองตามความแตกต่างแต่ละบุคคล ดังนั้นการจัดเด็กที่มีความต้องการพิเศษให้เข้าเรียน ในชั้นเรียนร่วม จึงควรได้มีการปรับปรุงการเรียนการสอน ให้เป็นการสอนเพื่อบุคคลทั่วไป เพื่อให้พัฒนาความพร้อมและความรู้ความสามารถของผู้เรียนทุกคนให้พัฒนาทุกด้านด้วยวิธีการ และกิจกรรมที่เหมาะสมกับความสามารถของแต่ละบุคคล เพื่อให้เกิดศักยภาพ ที่จะดำรงชีพ อยู่ในสังคมได้อย่างเหมาะสม

ส่วน ศรียา นิยมธรรม (2548) ได้กล่าวว่า การนำเอาเด็กที่มีความบกพร่องมาเรียนร่วม เป็นแนวคิดใหม่ที่สำคัญยิ่ง เพราะเป็นการให้โอกาสเด็กในการเรียนรู้และทำกิจกรรมต่าง ๆ เหมือน เด็กปกติ ดังนั้น เด็กที่มีความบกพร่องทุกคน และแม้ในวัยหนุ่มสาวหรือผู้ใหญ่ก็ควรจะได้ร่วมอยู่ ในสังคมได้รับการศึกษา สวัสดิการต่าง ๆ ที่มีในสังคมเหมือนคนทั่วไป นอกจากนี้การเรียนร่วม

ยังเป็นการให้โอกาสแก่คณะครู ผู้บริหาร อาสาสมัคร ที่จะทำงานร่วมกันเพื่อช่วยเหลือเด็กให้เจริญเติบโตและได้รับประโยชน์ที่สุดตามความต้องการพิเศษของเขา การคำนึงถึงความต้องการพิเศษของเด็กจะช่วยให้ผู้ใหญ่เข้าใจเด็กมากขึ้น และสามารถจัดให้เด็กแต่ละคนได้รับการศึกษาที่มีคุณภาพ และได้รับการเลี้ยงดูที่ดี เพื่อพัฒนาเด็กตามศักยภาพของเขา

อีกทั้งจากรายงานของกระทรวงศึกษาธิการ (2550, หน้า 7) เกี่ยวกับรูปแบบในการเพิ่มประสิทธิภาพการจัดการเรียนร่วมสำหรับเด็กและเยาวชนที่มีความบกพร่อง สรุปว่าเพื่อเป็นการพัฒนาให้เด็กและเยาวชนที่มีความบกพร่องให้ได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานสอดคล้องตามเจตนารมณ์ที่กำหนดในกฎหมาย พระราชบัญญัติ และนโยบายที่เกี่ยวข้องอย่างมีประสิทธิภาพ ตั้งอยู่บนพื้นฐานของสิทธิมนุษยชนอย่างแท้จริง สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน จึงได้เริ่มโครงการโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วม ในปีการศึกษา 2547 จำนวน 390 โรงเรียน จัดให้กระจายในทุกจังหวัด ๆ ละ 2 อำเภอ ๆ ละ 1 โรงเรียน และในปีการศึกษา 2548 ขยายเพิ่มขึ้นเป็นจำนวน 2,000 โรงเรียน จัดครบทุกอำเภอ ๆ ละ 1-2 โรงเรียน ทั้งนี้โดยมุ่งให้สถานศึกษาได้เพิ่มประสิทธิภาพในการบริหารตามกรอบแนวคิด 2 ประการคือ การบริหารโดยใช้โรงเรียนเป็นฐาน และการบริหารจัดการเรียนร่วม โดยใช้โครงสร้างชี้ท

จากการทบทวนผลการดำเนินงานพัฒนาการศึกษา ของสำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา (2551, หน้า 11) ในด้านประสิทธิภาพทางการศึกษา พบว่า ในการจัดการศึกษายังไม่มีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผล การศึกษาขั้นพื้นฐานยังขาดความเสมอภาคและไม่เท่าเทียมกันในการเข้ารับการศึกษา รวมทั้งกลุ่มผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษ ไม่ว่าจะเป็นผู้ที่มีความบกพร่องผู้ด้อยโอกาส และผู้ที่มีความสามารถพิเศษ ก็ยังขาดโอกาสในการเข้ารับการศึกษาที่เหมาะสมและทั่วถึงด้วยเช่นกัน ดังนั้นเพื่อเป็นการประกันสิทธิและโอกาสทางการศึกษา ตลอดจนการประกันคุณภาพของการให้บริการทางการศึกษาให้กับเด็กและเยาวชนที่มีความบกพร่อง จึงจำเป็นต้องจัดการศึกษาในรูปแบบของการจัดการเรียนร่วม เพื่อให้เด็กที่มีความบกพร่องหรือเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ได้เรียนในสภาพแวดล้อมที่มีขีดจำกัดน้อยที่สุดและสามารถเข้าถึงการศึกษาได้อย่างทั่วถึง

ขณะที่ นพมาศ สุทธิวิรัช (2551, หน้า 2) ยังได้กล่าวถึงความสำคัญของการจัดการเรียนร่วมว่า การเรียนร่วมถือเป็นกิจกรรมหนึ่งที่ส่งเสริมให้นักเรียนที่มีความต้องการพิเศษได้รับการพัฒนามากขึ้น สอดคล้องกับปฏิญญาว่าด้วยสิทธิคนพิการไทย ข้อ 3 กล่าวว่า คนพิการมีสิทธิในการได้รับการดูแลฟื้นฟูสมรรถภาพ และพัฒนาตั้งแต่แรกเกิดและแรกเริ่มที่พบความพิการ รวมทั้งผู้ปกครองและครอบครัวของคนพิการต้องได้รับการสนับสนุนจากรัฐในทุกด้านเพื่อให้สามารถฟื้นฟูประสิทธิภาพ

นอกจากนี้ รัชนิกร ทองสุขดี (2553, หน้า 3) กล่าวว่า การเรียนร่วมนอกจากจะเป็น การเปิดโอกาสแก่คนพิการแล้ว ประโยชน์ในวงกว้างยังเกิดขึ้นกับทุกคนที่เกี่ยวข้องไม่ว่า จะเป็น เด็กทั่วไป ครู ผู้ปกครอง นักสหวิชาชีพ และคนในสังคมที่มีโอกาสเรียนรู้ซึ่งกันและกัน เกิดความ ตระหนักว่า คนพิการพัฒนาได้เพียงแต่เราให้โอกาส สนับสนุนและช่วยเหลือให้ตรงความต้องการ ของแต่ละคนจริง ๆ จากการสำรวจของสำนักงานสถิติแห่งชาติ ปี พ.ศ. 2550 และสำนักบริหารงาน การศึกษาพิเศษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานกระทรวงศึกษาธิการพบว่าในปี 2550 มีประชากรที่พิการ อายุ 5 ปีขึ้นไป มีจำนวน 1.9 ล้านคน และในปีการศึกษา 2551 มีนักเรียนพิการ ในโรงเรียนเฉพาะทางทั้งสิ้น 13,589 คน และประมาณการนักเรียนพิการทั้ง 9 ประเภท ในโรงเรียน มีจำนวนไม่น้อยกว่า 168,247 คน ซึ่งจำนวนเด็กพิการในโรงเรียนมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นทุกปี แต่พบว่ามีเพียงร้อยละ 59.57 สำเร็จการศึกษาระดับประถมศึกษา และร้อยละ 16.20 สำเร็จการศึกษา ระดับมัธยมศึกษาหรือเทียบเท่า และที่น่าตกใจมีเพียงร้อยละ 1 ที่สำเร็จระดับปริญญาตรีหรือสูงกว่า ส่งผลต่อโอกาสในการทำงาน การประกอบอาชีพและการดำรงชีวิตในสังคม

จากหลักการและความสำคัญของการจัดการเรียนร่วมดังกล่าวข้างต้นนี้ สรุปได้ว่า การจัดการเรียนร่วม เป็นวิธีการหนึ่งในการช่วยเหลือเด็กและเยาวชนที่มีความบกพร่องหรือเด็กที่มีความ ต้องการพิเศษ ให้ได้รับการบริการทางการศึกษาอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อให้เกิดประโยชน์ อย่างสูงสุดต่อเด็กปกติและเด็กที่มีความต้องการพิเศษให้ได้รับ โอกาสและความเสมอภาคในสังคม

ตั้งแต่ปีการศึกษา 2548 เป็นต้นมา นันทิ ปราโมช (2550) กล่าวว่า มีโรงเรียน ซึ่งได้รับการคัดเลือกจากสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเชียงใหม่เขต 3 ร่วมกับศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 8 ให้เป็นโรงเรียนที่มีศักยภาพในการพัฒนาการจัดการศึกษาพิเศษเรียนร่วม ที่สามารถดำเนินการและเป็นแบบอย่างสำหรับ โรงเรียนทั่ว ๆ ไปได้ เป็นโรงเรียนแกนนำเรียนร่วม จำนวน 30 โรงเรียน มีจำนวนนักเรียนแยกตามประเภทความบกพร่องดังนี้ บกพร่องทางการเห็น 28 คน บกพร่องทางการได้ยิน 11 คน บกพร่องทางสติปัญญา 100 คน บกพร่องทางร่างกาย 45 คน บกพร่องทางการเรียนรู้ 420 คน บกพร่องทางการพูดและภาษา 31 คน มีปัญหาทางพฤติกรรม 25 คน ออทิสติก 11 คน พิการซ้ำซ้อน 18 คน รวมทั้งสิ้น จำนวน 689 คน ปัญหาหรือความลำบาก ของเด็กกลุ่มนี้ สามารถส่งผลไปถึงวัยผู้ใหญ่ได้ หากไม่ได้รับการช่วยเหลือ ในส่วนของอำเภอ เชียงดาวได้มี โรงเรียนแกนนำเรียนร่วม จำนวน 10 โรงเรียน อย่างไรก็ตามแม้จะให้ความสำคัญ เกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วม ก็ยังพบว่ามีปัญหาและอุปสรรคในการจัดการเรียนร่วมของ โรงเรียน ในอำเภอเชียงดาวหลายประการ อาทิเช่น ความรู้ความเข้าใจในภาวะปัญหาของเด็กที่มีปัญหา ในการเรียนรู้ ผู้บริหารและครูยังขาดความรู้ความเข้าใจในการจัดการศึกษาให้กับเด็กที่มีความต้องการ พิเศษ สิ่งเหล่านี้ส่งผลให้การจัดการเรียนร่วมไม่บรรลุผลสำเร็จเท่าที่ควร

จากการสัมภาษณ์ วิมล หวงสุวรรณกร ชุตินาพร สุริยะรังษี และภาวนา โนนทวงศ์ (2553) เกี่ยวกับการจัดการ โรงเรียนแกนนำเรียนร่วม ตามโครงสร้างซีทีนั้น มีองค์ประกอบ 4 ด้าน ได้แก่ ด้านนักเรียน ด้านสภาพแวดล้อม ด้านกิจกรรมและด้านเครื่องมือ จากการจัดการเรียนร่วมพบว่า ด้านผู้เรียน มีปัญหาในเรื่องของเจตคติด้านลบของนักเรียนปกติที่มีต่อเด็กที่มีความบกพร่อง สภาพฐานะทางบ้านนักเรียนยากจนในครอบครัวมีสมาชิกมาก ทำให้ไม่ได้รับการดูแลเอาใจใส่ ตั้งแต่แรกเกิด ครอบครัวของนักเรียนที่มีความบกพร่องไม่ตระหนักถึงความสำคัญของการศึกษา อีกทั้งไม่สนใจที่จะนำเด็กไปคัดกรอง กับจิตแพทย์ ด้านสภาพแวดล้อมนั้นพบว่ายังขาดการปรับปรุง สภาพแวดล้อมที่จะอำนวยความสะดวก ด้านต่างๆ เช่นยังไม่มีห้องน้ำสำหรับเด็กที่มีความบกพร่อง ด้านร่างกาย ห้องเรียนยังขาดบรรยากาศน่าอยู่ น่าเรียนสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ด้านการจัด กิจกรรมการเรียนการสอน พบว่าครูและผู้บริหารสถานศึกษา ขาดเจตคติที่ดีต่อการจัดการเรียนร่วม คิดว่าเป็นการเพิ่มภาระให้กับครูและโรงเรียน ผู้บริหารบางโรงเรียนไม่ได้นำนโยบายที่ได้รับมาแล้วนำไปปฏิบัติอย่างจริงจัง ครูไม่ได้จบการศึกษาพิเศษโดยตรง ทำให้จัดกิจกรรมและเขียนแผน IEP, IIP ไม่ได้ การคัดกรองเด็กไม่มีความเที่ยงเพราะครูไม่ได้ผ่าน การอบรม ในด้านเครื่องมือ นั้น ได้รับการสนับสนุนจากศูนย์การศึกษาพิเศษ เขต 8 แต่ประสบกับปัญหางบประมาณลดน้อยลง และมีความล่าช้า บางโรงเรียนอยู่ไกลจากสถานที่ที่จะพาเด็กไปตรวจ อีกทั้งต้องนำผู้ปกครองของเด็กไปด้วยจึงเกิดความลำบากในการเดินทาง ในการจัดซื้อวัสดุทางสำนักงานเขตพื้นที่ไม่ได้สำรวจ ความต้องการของโรงเรียน เครื่องมือหรืออุปกรณ์สำหรับเด็กพิเศษเป็นเวลานาน เครื่องมือบางประเภท ไม่เหมาะสมกับเด็กที่มีความบกพร่อง

จากสภาพปัญหาดังกล่าว ผู้ศึกษาจึงได้ศึกษา การจัดการ โรงเรียนแกนนำเรียนร่วม ในอำเภอเชียงดาว จังหวัดเชียงใหม่ ตามโครงสร้างซีที (SEAT Framework) ข้อมูลที่ได้จากการศึกษาค้นคว้าสามารถนำไปปรับปรุงและพัฒนาการจัดการ โรงเรียนแกนนำเรียนร่วม ตลอดจนเป็นแนวทางให้กับสถานศึกษา ที่มีความสนใจในการจัดการเรียนร่วมให้เกิดประสิทธิภาพต่อไป

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาสภาพการจัดการ โรงเรียนแกนนำเรียนร่วม ในอำเภอเชียงดาว จังหวัดเชียงใหม่
2. เพื่อศึกษาปัญหา และข้อเสนอแนะในการจัดการ โรงเรียนแกนนำเรียนร่วม ในอำเภอเชียงดาว จังหวัดเชียงใหม่

ขอบเขตของการศึกษา

ขอบเขตด้านประชากร

ประชากรผู้ให้ข้อมูลในการศึกษาค้างนี้ ได้แก่ ผู้บริหารโรงเรียน ครูที่รับผิดชอบโครงการจัดการเรียนร่วมหรือครูการศึกษาพิเศษ และครูทั่วไป ในปีการศึกษา 2553

ขอบเขตด้านเนื้อหา

การศึกษาค้างนี้ มุ่งศึกษาสภาพการจัดการโรงเรียนแกนนำเรียนร่วม ของโรงเรียนแกนนำเรียนร่วม ในอำเภอเชียงดาว จังหวัดเชียงใหม่ โดยใช้โครงสร้างซีท (SEAT Framework) ประกอบด้วย (1) นักเรียน (S-Students) (2) สภาพแวดล้อม (E-Environment) (3) กิจกรรมการเรียนการสอน (A-Activities) (4) เครื่องมือ (T-Tools)

นิยามศัพท์เฉพาะ

ในการศึกษาค้างนี้ ผู้ศึกษาได้นิยามศัพท์เฉพาะไว้ดังนี้

โรงเรียนแกนนำเรียนร่วม หมายถึง สถานศึกษาที่เป็นต้นแบบในการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วมกับเด็กปกติ โดยจัดให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วมกับเด็กปกติในชั้นเรียนเดียวกัน ในเขตอำเภอเชียงดาว จำนวน 10 โรงเรียน ประกอบด้วย โรงเรียนบ้านแม่ณะ โรงเรียนบ้านเชียงดาว โรงเรียนเชียงดาววิทยาคม โรงเรียนบ้านหนองเขียว โรงเรียนบ้านนาหวาย โรงเรียนบ้านเมืองนะ โรงเรียนเบญจมาศ 2 บ้านน้ำรู โรงเรียนบ้านอรุโณทัย โรงเรียนมิตรมวลชนเชียงใหม่ โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์เชียงดาว

การเรียนร่วม หมายถึง การจัดการศึกษาให้แก่เด็กที่มีความต้องการพิเศษได้รับการทางการศึกษาในโรงเรียนปกติ แต่อาจอยู่ในชั้นปกติตามเวลา บางเวลาหรือชั้นพิเศษขึ้นอยู่กับสภาพความบกพร่อง และสติปัญญาของเด็ก

การจัดการเรียนร่วมโดยใช้โครงสร้างซีท หมายถึง การจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษของโรงเรียนแกนนำเรียนร่วม มี 4 ด้านคือ ด้านนักเรียน ด้านสภาพแวดล้อม ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน และด้านเครื่องมือ

เด็กที่มีความต้องการพิเศษ หมายถึง นักเรียนที่มีความต้องการแตกต่างไปจากนักเรียนปกติ เนื่องจากมีความบกพร่องทางร่างกาย อารมณ์ พฤติกรรมหรือสติปัญญา จำเป็นต้องได้รับการดูแล ช่วยเหลือเป็นพิเศษ เพื่อให้เขาได้เรียนรู้อย่างเหมาะสมและได้รับประโยชน์จากการศึกษา

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ผลการศึกษาที่ได้สามารถนำไปเป็นข้อมูลในการปรับปรุงและพัฒนา การจัดการ
โรงเรียนแกนนำเรียนร่วม ตลอดจนเป็นแนวทางให้กับสถานศึกษา ที่มีความสนใจในการจัดการ
เรียนร่วม ให้เกิดประสิทธิภาพต่อไป